

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

17 Ἰουνίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΗΣ

ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου.]

Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας ὑπῆρχον καὶ πρὸ τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυβερνήτου, ἰσοδυναμοῦσαι πρὸς τὰ διάφορα ὑπουργεῖα. Ὅτε ἤλθεν ὁ Κυβερνήτης διώρισεν ἕνα μόνον Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας, τὸν αἰμῆνον Σπ. Τριχοῦπην, τοῦ ὁποῦ παρατηθέντος διωρίσθη ὁ Σπηλιάδης. Ἡ αὐτὴ τάξις ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς λήξεως τῆς ἐν Ἄργει Δ' Συνελεύσεως. Μετὰ τὴν Συνέλευσιν ταύτην ἔγειναν πάλιν αἱ Γραμματεῖαι τῆς Ἐπικρατείας οἷον τῶν Ἑσωτερικῶν, τῆς Δικαιοσύνης κλπ. Τὴν τάξιν ταύτην ἠκολούθησε καὶ ἡ Μεγαρικὴ Συνέλευσις. Τοῦτο δὲ ἐξηκολούθησε καὶ κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Ὁθωνοῦ μέχρι τοῦ Συντάγματος τοῦ 1843, ὅτε αἱ Γραμματεῖαι μετανομάσθησαν Ὑπουργεῖα. Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συγγραφεὴ καὶ τίτλος: ἰδὲ σελ. 356.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ΄.*

Ἔπου ὁ Φιλέας πρᾶττει ὅ,τι οὐδέποτε ἐπραξεν.

Ὁ Φιλέας Φόγ ἐφυλακίσθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ τελωνείου τοῦ Λίβερπουλ, ἔμελλε δὲ νὰ διαγάγῃ ἐν αὐτῷ τὴν νύκτα, ἀναμένων τὴν εἰς Λονδῖνον μεταγωγὴν του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ὁ Πονηρίδης ἠθέλησε νὰ ὀρμήσῃ κατὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἀλλ' οἱ κλητῆρες τὸν ἐμπόδισαν. Ἡ δὲ κ. Ἀουδά, τρομάξασα πρὸς τὴν ἀγροικίαν τῆς συλλήψεως, καὶ οὐδὲν γνωρίζουσα, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τί συνέβαινε. Ὁ Πονηρίδης ὁμως τῇ

* Ἐνεκα τοῦ ἐν τῷ κειμένῳ ἀνανταποδότου λογοπαίγνιου, ὅπερ ὑπαινίσσεται καὶ ἡ ἐν πρωτοτύπῳ ἐπιγραφή τοῦ κεφαλαίου τούτου, ἡλλαγὴ αὕτη κατ'ἀνάγκην.

Σ. τ. Μ.

ἐξήγησεν, ὅτι ὁ κ. Φόγ, ὁ ἔντιμος καὶ γενναῖος εὐπατρίδης, εἰς ὃν ὄφειλε τὴν ζωὴν του, συνελαμβάνετο ὡς κλέπτης. Ἡ νεαρὰ γυνὴ διεμαρτυρήθη κατὰ τοιαύτης ὑπονοίας, ἡ καρδιά τῆς ἠγανάκτησε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρῶν, ὅτε εἶδεν ὅτι οὐδὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ οὐδὲ ν' ἀποπειραθῇ πρὸς σωτηρίαν τοῦ σωτήρος τῆς.

Ὡς πρὸς τὸν Φιξ, συνέλαβεν οὗτος τὸν εὐπατρίδην, διότι καθῆκόν του ἦτο νὰ τὸν συλλάβῃ ἔνοχον ἢ μὴ. Τὰ δικαστήρια ἔμελλον ν' ἀποφασίσωσι.

Τότε ὁμως ἐπῆλθεν εἰς τὸν Πονηρίδην ἡ φοβερὰ ἰδέα, ὅτι αὐτὸς μόνος ἦτο πάντων αἰτία. Διατί, ἀληθῶς, νὰ κρούσῃ τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν κ. Φόγ; Διατί ἀπεφάσισε νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε εἰς τὸν κύριόν του, ὅτε ὁ Φιξ ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτὸν τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν ἀποστολὴν του; Ἄν ὁ κ. Φόγ ἐμάνθανεν ἐγκαίρως τὰ διατρέχοντα, ἤθελε βεβαίως παράσχει εἰς τὸν Φιξ ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός του, ἤθελε καταδείξει εἰς αὐτὸν τὴν πλάνην του, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἤθελε μεταφέρει δι' ἐξόδων του καὶ μεθ'ἑαυτοῦ τὸν ὀλέθριον ἐκείνον πράκτορα, οὗτινος πρώτη φροντίς ὑπῆρξε νὰ τὸν συλλάβῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπάτει τὸ ἔδαφος τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου. Ἀναλογιζόμενος τὰ σφάλματα καὶ τὰς ἀπερισκεψίας του, ὁ ταλαίπωρος νέος κατελήφθη ὑπὸ ὄξυτάτων ἐλέγχων συνειδήσεως. Διεβράχῃ εἰς κλαυθμούς, ἡ ἀπελπισία του προὔξενε οἶκτον, καὶ ἤθελε νὰ θρασυῇ τὴν κεφαλὴν του κατὰ τοῦ τοίχου.

Ἡ κ. Ἀουδά καὶ αὐτὸς ἔμειναν, βία τοῦ ψύχους, ὑπὸ τὸ περιστύλον τοῦ τελωνείου, μὴ θέλοντες νὰ φύγωσι, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἴδωσιν ἔτι ἄπαξ τὸν κ. Φόγ.

Οὗτος ἦν ἐντελῶς κατεστραμμένος, καὶ κατεστρέφετο καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ τέλος τοῦ σκοποῦ του. Ἡ σύλληψις ἐκείνη τὸν ἠράνιζεν ἀνεπιστρεπτεῖ. Ἀφιχθεὶς τὴν μεσημβρίαν, πλὴν εἴκοσι λεπτῶν, τῆς 21 Δεκεμβρίου, εἰς Λίβερπουλ, εἶχεν ἔτι καιρὸν μέχρι τῆς ὀγδόης ὥρας καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, ὅπως ἐμφανισθῇ εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον, ἧτοι ἐννέα ὥρας καὶ δεκαπέντε λεπτά, τῷ ἐχρειάζοντο δὲ ἐξ μόνον ὥραι μέχρι Λονδίνου.

Ἄν τις τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆρχετο εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ τελωνείου, ἤθελεν εὔρει τὸν κ.

Φόγ ακίνητον, καθήμενον ἐπὶ τινος ξυλίνου σκάμμου, ἀτάραχον καὶ ἀόρητον. Ἄγνωστον ἂν ἐνεκαρτέρει, ἀλλὰ καὶ ἡ τελευταία του αὕτη ἀτυχία δὲν ἐφαίνετο τοῦλάχιστον ὅτι τὸν συνεκίνησεν. Εἶχεν ἄρα γε συγκεντρωθῆ ἐν τῇ ψυχῇ του μυρία τις λύσσα ἐξ ἐκείνων, αἵτινες εἰσὶ φοβεραὶ διότι καταστέλλονται, καὶ ἐκρήγνυνται τέλος ἀκατάσχετοι τὴν ἐσχάτην στιγμήν; Ἄγνωστον. Ἄλλ' ὁ κ. Φιλίας Φόγ ἔμενον ἐκεῖ ἡσυχος, καὶ ἀναμένων. . . τί; ἤλπιζεν ἔτι; Ἐπίστευεν ἔτι εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, ὅτε ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἐκλείσθη ὀπίσω του;

Ὅπως δῆποτε ὁ κ. Φόγ ἀπέθηκεν ἐπιμελῶς τὸ ὥρολόγιόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ παρετῆρει βαδίζοντας τοὺς δείκτας. Οὐδεὶς λόγος ἐξήρχετο τῶν χειλέων του, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο παραδόξως ἀπενές.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ θέσις του ἦτο δεινὴ, καὶ διὰ τοὺς μὴ δυναμένους ν' ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ συνειδήσει ἐκείνη συνωψίζετο εἰς τὸ ἐξῆς δίλημμα:

Ἄν μὲν ἦτο τίμιος ἄνθρωπος ὁ Φιλίας, ἦτο κατεστραμμένος.

Ἄν δὲ ἦτο ἀτιμος, ἦτο εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

Διανοήθη ἄρα γε τότε νὰ φύγῃ; Ἐσκέφθη ν' ἀναζητήσῃ δυνατὴν τινα ἐξοδὸν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐκείνης; Ἠδύνατό τις ἀληθῶς νὰ τὸ πιστεύσῃ, διότι ἤλθε στιγμή, καθ' ἣν περιῆλθε τὸ δωμάτιον. Ἄλλ' ἡ θύρα ἦτο στερεῶς κεκλεισμένη, καὶ τὰ παράθυρα ἔφρασον βράβοι σιδηραῖ. Ἐκάθισε τότε πάλιν, ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὸ δρομολόγιον τῆς ὁδοπορίας του, καὶ ὑπὸ τὴν γραμμὴν ἣτις περιεῖχε τὰς λέξεις:

21 Δεκεμβρίου, Σάββατον, Λίβερπουλ.
προσέθηκεν:

Ὁ γδοηκοστὴ ἡμέρα, 11, 40 π. μ.
καὶ ἀνέμεινον.

Ἡ πρώτη ὥρα ἐσήμανε τότε εἰς τὸ ὥρολόγιον τοῦ τελωνείου, ὃ δὲ κ. Φόγ παρετήρησεν, ὅτι τὸ ἰδικόν του προέτρεχε κατὰ δύο λεπτά.

Κατόπιν ἐσήμανεν ἡ δευτέρα! Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δέ, ὅτι καὶ τότε ἔτι ἐπέβαινε ταχεῖας ἀμαξοστοιχίας, ἡδύνατο πάντοτε νὰ φθάσῃ εἰς Λονδίνον καὶ τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας καὶ τριῶν τετάρτων τῆς ἐσπέρας. Τότε τὸ μέτωπόν του συνωφρυνῆθη μικρόν. . .

Κατὰ τὴν δευτέραν ὥραν καὶ τριάκοντα τρία λεπτά θόρυβος ἀντήχησεν ἔξω, καὶ πάταγος θυρῶν ἀνοιγομένων. Ἠκούσθη δὲ συγχρόνως τοῦ Πονηρίδου καὶ τοῦ Φιζ ἡ φωνή.

Τὸ βλέμμα τοῦ Φιλία Φόγ ἤστραψεν ἐπὶ στιγμήν.

Ἡ θύρα τοῦ φυλακείου ἠνοιχθη, καὶ ὁ Φόγ εἶδε τὴν κ. Ἀουδά, τὸν Πονηρίδην καὶ τὸν Φιζ, αἵτινες ὤρμησαν πάντες πρὸς αὐτόν.

Ὁ Φιζ ἐπνευστία, εἶχεν ἄτακτον τὴν κόμην . . . δὲν ἡδύνατο νὰ δουλήσῃ.

— Κύριε, ἐπιθύρισε, . . . κύριε. . . συγγνώμην. . . ὁμοίότης λυπηρά. . . Ὁ κλέπτης συνελήφθη. . . πρὸ τριῶν ἡμερῶν. . . εἰσθε ἐλεύθεροι!

Ὁ Φιλίας Φόγ ἦτο ἐλεύθερος!

Ἐπορεύθη τότε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν πράκτορα, ἠτένισεν ἐπ' αὐτόν τὸ βλέμμα, καὶ ἐκτελών τὴν μόνην ἐπὶ ζωῆς του ταχεῖαν κίνησιν, ἔφερε τοὺς δύο του βραχίονας πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ὑψῶν τοὺς δύο του γρόνθους δι' ἀκριβείας αὐτομάτου, κατήνεγκεν αὐτοὺς ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ δυστυχοῦς ἀστυνομικοῦ πράκτορος.

— Ἄ! ἡ ψυχὴ μου τὸ καταχάρηκε! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης. Νὰ ἀγγλικαῖς γροθιαῖς μὲ ὑπόληψιν!

Ὁ Φιζ, κυλισθεὶς γαμαί, οὐδὲ λέξιν ἐπρόφερεν. ἤξιζεν ὅτι ἐπαθε.

Ὁ Φόγ ὅμως, ἡ κ. Ἀουδά καὶ ὁ Πονηρίδης κατέλιπον πάραυτα τὸ τελωνεῖον, καὶ ἐπιβάντες ἀμάξης μετέβησαν ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Λίβερπουλ.

Ὁ Φιλίας ἠρώτησεν, ἂν ἦτο ἐτοίμη ταχεῖα τις ἀμαξοστοιχία διὰ Λονδίνον. Ἦτο δευτέρα ὥρα καὶ τεσσαράκοντα λεπτά. . . τὸ δὲ ταχὺ ζεῦγμα εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ τριάκοντα πέντε λεπτῶν!

Ὁ Φιλίας Φόγ παρήγγειλε τότε εἰδικὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Πολλὰ ταχεῖα ἀμαξοστοιχία διετέλουν τὴν στιγμήν ἐκείνην ὑπὸ θέρμανσιν ἄλλ' ἕνεκα τῶν ἀπαιτήσεων τῆς ὑπηρεσίας ἡ εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία δὲν κατώρθωσε νὰ καταλίπη τὸν σταθμὸν πρὸ τῆς τρίτης ὥρας.

Οὕτω δὲ κατὰ τὰς τρεῖς ὁ Φιλίας Φόγ, ἀφοῦ εἶπεν ἰδιαιτέρως λέξεις τινος πρὸς τὸν μηχανικὸν περὶ ἀμοιβῆς τινος, ἦν ἡδύνατο νὰ κερδήσῃ, ἔταχυπόρει εἰς Λονδίνον, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ τοῦ πιστοῦ ὑπρέτου του.

Ἐντὸς πέντε καὶ ἡμισείας ὥρων ἔπρεπε νὰ διανυθῆ τὸ μεταξὺ Λίβερπουλ καὶ Λονδίνου διάστημα. Τὸ πρᾶγμα ἦτο δυνατόν καὶ κατορθωτόν, ἂν ἡ ὁδὸς ἦν ἐλεύθερα καθ' ὅλον της τὸ μῆκος. Ἄλλ' ἐμπόδια ἀναπόφευκτα ἐβράδυναν τὸν δρόμον, καὶ ὅτε ὁ εὐπατρίδης ἀφίκετο εἰς τὸν σταθμὸν, πάντα τοῦ Λονδίνου τὰ ὥρολόγια ἐσήμαινον ἐννέα παρὰ δέκα.

Οὕτω δὲ ὁ Φιλίας Φόγ, ἐκτελέσας τὴν περὶ τὴν γῆν περιόδον του, ἐπανέκαμπτεν ὑστερῶν κατὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας.

Εἶχε χάσει τὸ στοίχημα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.

Καθ' ὃ ὁ Πονηρίδης ἐκτελεῖ τὴν παραγγελίαν τοῦ κυρίου του πρὶν ἢ οὗτος τὴν ἐπαγαλῆθ.

Τὴν ἐπαύριον οἱ κάτοικοι τῆς Σέβιλλ-Ρόου ἤθελον μεγάλως ἐκπλαγῆ, ἂν τις ἐβεβαίω αὐτούς, ὅτι ὁ Φιλίας Φόγ εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὴν κατοικίαν του. Θύραι καὶ παράθυρα ἦσαν κατὰ

κλειστα, οὐδεμία δ' ἐξωτερικῶς ἐφαίνετο μεταβολή.

Ὁ Φιλίας Φόγ, ἅμα καταλιπὼν τὸν σταθμὸν, παρήγγειλεν εἰς τὸν Πονηρίδην ν' ἀγοράσῃ ὀλίγα τρόφιμα καὶ μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του. Ἀπεδέξατο δὲ ἐν πάσῃ τῇ συνίθει αὐτοῦ ἀπαραξία τὸ δυστύχημά του. Νὰ καταστραφῇ ἐντελῶς! καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὸν ἀνόητον ἐκεῖνον ἀστυνομικὸν πράκτορα! Βαδίσας ἀσφαλῶς καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν, ἀνατρέψας μυρία ἐμπόδια, μυρίους ἀψηφίσας κινδύνους, εὐκαιρήσας μάλιστα καὶ ν' ἀγαθοεργήσῃ καθ' ὅδόν... νὰ ἀποτύχῃ ἔπειτα εἰς τὸ τέρμα, προσκόπτων εἰς βίαν κτηνώδη, ἣν οὔτε νὰ προτίθῃ οὔτε νὰ καταπολεμήσῃ ἠδύνατο! Τὸ πρᾶγμα ἀληθῶς ἦτο φοβερόν. Ἐκ τῆς μεγάλης χρηματικῆς ποσότητος, ἣν εἶχε παραλάβῃ μεθ' αὐτοῦ ἀναχωρῶν, ἀσήμαντον μόλις τῷ ἀπέμενεν ὑπόλοιπον. Μόνην περιουσίαν εἶχε πλέον τὰς παρὰ τῷ τραπέζιτῃ Βάριγγ κατατεθειμένας εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν, καὶ ταύτας δὲ ὤφειλεν εἰς τοὺς κερδήσαντας συνεταίρους του. Μετὰ τόσας δαπάνας, δὲν θὰ τὸν ἐπλούτιζε βεβαίως τὸ στοιχίημα, πιθανὸν δὲ ἦτο, ὅτι οὐδ' ἐπέξῃται καὶ νὰ πλουτήσῃ—στοιχηματίσας χάριν τῆς τιμῆς καὶ μόνης,—ἀλλ' ἡ ἀπώλεια ὁμῶς τοῦ στοιχήματος τὸν κατέστρεφε καθ' ὅλοκληρίαν. Ἄλλως δὲ εἶχεν ἤδη ἀποφασίσει περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἐν δωμάτιον τῆς οἰκίας διετίθη ὑπὲρ τῆς κ. Ἄουδά, ἥτις ἐν πλήρει ἀπογνώσει διατελοῦσα, ἐνόησεν ἐκ τινῶν λόγων τοῦ κ. Φόγ, ὅτι ἐμελέτα τι ἀπαίσιον.

Γνωστὸν εἶνε, εἰς ποῖον ἀξιοθρήνητον τέλος καταντῶσι πολλάκις οἱ ὑπὸ τὸ κράτος δυσπαλλάκτου τινὸς ἰδέας διατελοῦντες μονομανεῖς Ἀγγλοὶ. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ Πονηρίδης, χωρὶς νὰ φαίνεται, ἐπετῆρει τὸν κύριόν του.

Ἐν πρώτοις ὁμῶς ὁ χρηστὸς νέος εἶχεν ἀναβῆ εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἵνα σέβῃ τὸ ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἤδη ἡμερῶν καιὸν φωταέριον. Εὐρῶν ἐν τῷ γραμματοκιβωτίῳ λογαριασμὸν τινα τῆς τοῦ φωταερίου Ἐταιρίας, διελογίσθη ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ παύσῃ ἡ δαπάνη ἐκείνη, ἥτις αὐτὸν μόνον ἐπεβάρυνεν.

Οὕτω παρήλθεν ἡ νύξ.

Ὁ κ. Φόγ κατεκλίθη, ἀλλ' ἐκοιμήθη ἄρα γε;

Ἡ κ. Ἄουδά οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν κατώρθωσε νὰ ἀναπαυθῇ. Ὁ δὲ Πονηρίδης, ἠγρύπνησεν ὡς κύων παρὰ τὴν θύραν τοῦ κυρίου του.

Τὴν ἐπαύριον ὁ κ. Φόγ τὸν ἐκάλεσε καὶ τῷ παρήγγειλε διὰ βραχέων νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ προγεύματος τῆς κ. Ἄουδά. Τὸ κατ' αὐτόν, τοῦ ἤρκει ἐν κύπελλον τεύου καὶ μία φρυγανιά. Παρεκάλει δὲ τὴν κυρίαν Ἄουδά νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ἂν δὲν παρίστατο εἰς τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα, καθότι εἶχεν ἀνάγκην καιροῦ, ἵνα τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις του. Τὸ ἐσπέρας δὲ μόνον ἐμελλε νὰ πα-

ρακαλέσει τὴν κ. Ἄουδά νὰ τῷ παράσῃ στιγμῶν τινῶν ἀκρόασιν.

Ὁ Πονηρίδης, μαθὼν τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας, ἔργον εἶχε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτό. Ἐθεώρει δὲ τὸν κύριόν του, ἀπαθῆ πάντοτε, καὶ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου. Ἡ καρδιά του ἦτο βαρύθυμος, καὶ ἡ συνειδήσις του ἐσπαράσσετο ὑπὸ τῶν ἐλέγχων, διότι ἑαυτὸν, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, κατηγορεῖ ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθῶτῳ ἐκείνῃ συμφορᾷ. Βεβαίως! διελογίζετο, ἂν εἶχεν εἰδοποιήσει τὸν κ. Φόγ, ἂν τῷ εἶχεν ἀποκαλύψει τὰ σχέδια τοῦ πράκτορος Φίξ, δὲν θὰ τὸν παρελάβανεν ἐκεῖνος μεθ' αὐτοῦ εἰς Λίβερπουλ, καὶ τότε. . .

Ὁ Πονηρίδης δὲν κατώρθωσε πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Αὐθέντα μου! κύριε Φόγ! ἀνέκραξε· καταρασθῆτέ με! ἐγὼ πταίω. . .

— Δὲν κατηγορῶ κανένα, ἀπήντησεν ἀταραχότατα ὁ Φιλίας Φόγ. Πήγαινε!

Ὁ Πονηρίδης ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, καὶ μεταβὰς πρὸς τὴν κ. Ἄουδά, ἀνεκοίνωσεν αὐτῇ τὰ σχέδια τοῦ κυρίου του.

— Κυρία, προσέθηκεν, ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε! Δὲν ἔχω ἀμυμίαν ἐπιβρόην εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ αὐθέντου μου. Σεῖς ὅμως ἴσως. . .

— Ἐγὼ; ἀπήντησεν ἡ κ. Ἄουδά. Κανεὶς δὲν ἔχει ἐπιβρόην ἐπὶ τοῦ κ. Φόγ. Μήπως ἐνόησέ ποτε, ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς αὐτὸν ἦτον ἐτοίμη νὰ ὑπερχειλήσῃ; Ἀνέγνωσέ ποτε ἐντὸς τῆς καρδίας μου; Φίλε μου, μὴ τὸν ἀφήσῃς. . . μὴδὲ στιγμὴν! Λέγεις ὅτι ἐξέφρασεν ἐπιθυμίαν νὰ μοῦ δμιλήσῃ ἀπόψε;

— Μάλιστα, κυρία. Θέλει βεβαίως νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον σας εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ἄς περιμείνωμεν, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἥτις ἀπέμεινε σκεπτικῆ.

Οὕτω δὲ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν κυριακὴν ὁ οἶκος τῆς Σέβιλ-Ρόου διέμεινεν ὡς ἀκατοίκητος, καὶ πρῶτον τότε, ἀφ' ἧς κατῴκει ἐν αὐτῷ ὁ κ. Φιλίας Φόγ, δὲν ἐξῆλθεν ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν σύλλογόν του, ὅτε ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια ἐσήμανεν ἀπὸ τοῦ ὥρολογίου τοῦ Κοινβουλίου.

Ἄλλως δέ, πρὸς τί νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον; Οἱ συνétaίροί του δὲν τὸν ἀνέμενον βεβαίως πλέον. Ἀφοῦ τὴν προτετραίαν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτά, δὲν εἶχεν ἐμφανισθῆ ὁ Φιλίας Φόγ εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, τὸ στοιχίημά του εἶχε χαθῆ πλέον. Οὐδὲ εἶχε μάλιστα ἀνάγκην νὰ μεταβῇ εἰς τὸν τραπέζιτῃν του, ἵνα παραλάβῃ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο τῶν εἴκοσι χιλιάδων λιρῶν, καθότι οἱ ἐναντίοι του εἶχον εἰς χεῖράς των ἐπιταγὴν ὑπογεγραμμένην παρ' αὐτοῦ, καὶ ἤρκει ἀπλῆ ἀναγγελία πρὸς τὸν κ. Βάριγγ, ἵνα μεταγραφῇ ἡ ποσότης εἰς πίστωσιν τῶν κερδησάντων.

Ὁ κ. Φόγ ἐπομένως δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ καὶ δὲν ἐξῆλθεν. Ἐμείνει δὲ ἐν τῷ δωματίῳ του, τακτοποιῶν τὰς ὑποθέσεις του. Ὁ Πονηρίδης δὲν ἔπαυσεν ἀναβαίνων καὶ καταβαίνων τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, καὶ τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ὥρα δὲν παρήρχετο. Ἠκροάζετο εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου του, μηδὲν ἀναλογιζόμενος, ὅτι ἔπραττεν ἀδιακρισίαν, καὶ θεώρει διὰ τῆς ὁπῆς τοῦ κλειθροῦ, φανταζόμενος ὅτι ἤτο δικαίωμα του. Ὁ Πονηρίδης ἐφοβεῖτο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν καταστροφὴν τινα. Ἐνίοτε ἀνελογίζετο καὶ τὸν Φίξ, ἀλλ' αἱ περὶ αὐτοῦ ἰδέαι του εἶχον μεταβληθῆ, καὶ δὲν τὸν ἤτιᾶτο πλέον. Εἶχεν ἀπατηθῆ καὶ ἐκείνος, ὡς πάντες, περὶ τοῦ Φιλέα Φόγ, καταδιώκων δὲ καὶ συλλαμβάνων αὐτόν, τὸ καθῆκόν του μόνον ἐξετέλει· ἐνῶ αὐτός, ὁ Πονηρίδης... Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν κατέβαλλε, καὶ θεώρει ἑαυτὸν ὡς ἄχθος τῆς γῆς.

Ὅτε δὲ τέλος ἡ μόνωσις ἤρξε τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ Πονηρίδου, ἔκρουεν οὗτος εἰς τὴν θύραν τῆς κ. Ἀουδά, εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τινα γωνίαν, καὶ θεώρει τὴν σκεπτικὴν πάντοτε νεαρὰν γυναῖκα.

Περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν ὥραν τῆς ἐσπέρας ὁ κ. Φόγ ἠρώτησεν, ἂν ἡ κ. Ἀουδά ἠδύνατο νὰ τὸν δεχθῆ, καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἦσαν οἱ δύο μόνον ἐντὸς τοῦ δωματίου της.

Ὁ κ. Φόγ, λαβὼν ἔδραν, ἐκάθισεν ἐγγὺς τῆς ἐστίας, ἀπέναντι τῆς κ. Ἀουδά· τὸ δὲ πρόσωπόν του οὐδεμίαν ἐνέφαινε συγκίνησιν. Ἦτο ἀπαθὴς καὶ ἀτάραχος ἐπιστρέψας, ὡς ἀτάραχος ἦτο καὶ ἀπαθὴς ἀναχωρῶν.

Μείνας ἐπὶ πέντε λεπτά σιωπηλὸς, ὕψωσεν τέλος τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν κ. Ἀουδά, καὶ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ὅτι σᾶς ἔφερα εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ἐγὼ, κύριε Φόγ! . . . ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή, καταστέλλουσα τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας της.

— Συγχωρήσατέ μου, σᾶς παρακαλῶ, νὰ τελειώσω, ὑπέλαβεν ὁ κ. Φόγ. Ὅτε διενόηθην νὰ σᾶς παρασύρω μακρὰν τῆς χώρας ἐκείνης, ἥτις ἦτο διὰ σᾶς τόσον ἐπικίνδυνος, ἤμην πλούσιος, καὶ σκοπὸν εἶχα νὰ θέσω εἰς διάθεσίν σας ἕν μέρος τῆς περιουσίας μου. Ἡ ζωὴ σας θὰ καθίστατο οὕτω εὐτυχὴς καὶ ἀνεξάρτητος. Σήμερον ὅμως εἶμαι κατεστραμμένος.

— Τὸ γνωρίζω, κύριε Φόγ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή. Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶ καὶ ἐγὼ: Μὲ συγχωρεῖτε ὅτι σᾶς παρηκολούθησα, καὶ— τίς οἶδε— συνετέλεσα ἴσως εἰς τὴν καταστροφὴν σας, βραδύουσα τὴν ὁδοπορίαν σας;

— Δὲν ἦτο δυνατόν, κυρία, νὰ μείνετε εἰς τὰς Ἰνδίας, καὶ ἡ σωτηρία σας δὲν ἤσφαλιζέτο, ἂν δὲν ἀπεμακρύνεσθε ἀπὸ τοὺς φανατικούς ἐ-

κείνους τόσον, ὥστε νὰ μὴ δύνανται πλέον νὰ σᾶς συλλάβωσι.

— Δοιπὸν, κύριε Φόγ, ὑπέλαβεν ἡ κ. Ἀουδά, δὲν ἠρέσθητε μόνον ὅτι μ' ἐσώσατε ἀπὸ φοβερόν θάνατον, ἀλλ' εἶχετε σκοπὸν καὶ ν' ἀσφαλίσσητε τὸ μέλλον μου ἐπὶ τῆς ξένης γῆς;

— Naί, κυρία, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ, ἀλλὰ ἡ τύχη ἐτρόπη ἐναντίον μου. Οὐχ ἦتون σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ διαθέσω ὑπὲρ ὑμῶν τὰ ὀλίγα λείψανα τῆς περιουσίας μου.

— Ἀλλὰ σεῖς, κύριε Φόγ, σεῖς, τί θὰ γείνετε;

— Ἐγὼ κυρία, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ εὐπατρίδης, δὲν χρειάζομαι τίποτε.

— Πλὴν πῶς ἀποβλέπετε εἰς τὸ μέλλον σας, κύριε;

— Ὅπως πρέπει ν' ἀποβλέπω, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ.

— Ὅπως δῆποτε ἄνθρωπος ὡς σεῖς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ περιπέσῃ εἰς ἔνδειαν. Οἱ φίλοι σας...

— Δὲν ἔχω φίλους, κυρία.

— Οἱ συγγενεῖς σας. . .

— Δὲν ἔχω πλέον συγγενεῖς.

— Τότε σᾶς λυπούμαι, κ. Φόγ, διότι ἡ μόνωσις εἶνε φοβερά! Πῶς λοιπὸν; δὲν ἔχετε μίαν καρδίαν νὰ ἐκχύσετε τὰς λύπας σας; Λέγουν ἐν τούτοις ὅτι ἡ δυστυχία συμμεριζομένη γίνεται ἐλαφροτέρα. . .

— Τὸ λέγουν, κυρία.

— Κύριε Φόγ, εἶπε τότε ἡ κ. Ἀουδά, ἐγειρομένη καὶ τείνουσα τὴν χεῖρά της εἰς τὸν εὐπατρίδην, μὲ θέλετε καὶ συγγενῆ καὶ φίλην συγγενὸς; Μὲ θέλετε γυναϊκά σας;

Πρὸς ταῦτα ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ὁ κ. Φόγ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐφωτοβόλουν ἀσυνήθως καὶ τὰ χεῖλη του ἔτρεμον. Ἡ κ. Ἀουδά θεώρει αὐτόν ἢ εἰλικρίνεια δὲ καὶ ἡ εὐθύτης, ἢ σταθερότης καὶ ἡ γλυκύτης συνάμα τοῦ ὠραίου ἐκείνου βλέμματος εὐγενοῦς γυναικός, τολμώσης τὰ πάντα πρὸς σωτηρίαν ἐκείνου, εἰς ἃν τὰ πάντα ὤφειλε, τὸν κατέπληξαν πρῶτον, καὶ ὕστερον τὸν συνεχίνησαν. Ἐκλείσεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἵν' ἀποφύγῃ τὴν περαιτέρω ἐπίδρασιν τοῦ βλέμματος ἐκείνου. . . Ὅτε δὲ τοὺς ἤνοιξε πάλιν,

— Σᾶς ἀγαπῶ! εἶπεν ἀπλῶς. Naί, μὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ μὰ τὰ ἰσώτερα τοῦ κόσμου, σᾶς ἀγαπῶ. . . Εἶμαι ἰδικὸς σας. . .

— Ἄ! . . . ἀνεκραξεν ἡ κ. Ἀουδά, φέρουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν της.

Ὁ Πονηρίδης προσεκλήθη εὐθύς, καὶ προσέδραμε πάραυτα, ἐνῶ ὁ κ. Φόγ ἐκράτει ἔτι διὰ τῶν χειρῶν του τὴν χεῖρα τῆς κ. Ἀουδά. Ἐνόησε δὲ πάραυτα τὰ συμβαίνοντα, καὶ ἡ εὐρεῖά του μορφή ἠκτινοβόλησεν ὡς ὁ μεσουρανῶν ἥλιος τῶν τροπικῶν.

Ὁ κ. Φόγ τὸν ἠρώτησεν, ἂν δὲν ἦτο ἀργὰ νὰ προσκληθῆ ὁ αἰδεσμωνώτατος πατὴρ Σαμουήλ, ἱερεὺς τῆς ἐνορίας.

Ὁ Πονηρίδης ἐμειδίασεν ἰλαρώτατον μειδιά-
μα, καὶ

— Ποτέ, εἶπε, δὲν εἶνε ἀργά.

Ἡ ὥρα ἦτο ὀκτὼ παρά πέντε.

— Δι' αὔριον λοιπόν, δευτέραν! εἶπε.

— Δι' αὔριον δευτέραν; ἤρωτησεν ὁ κ. Φόγ,
προβλέπων τὴν νεαράν γυναῖκα.

— Δι' αὔριον δευτέραν! ἀπήντησεν ἡ κ. Ἀουδά.

Ὁ Πονηρίδης ἀνεχώρησε δρομαίως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣΤ'

Ὁ Φιλέας Φόγ ὑπερτιμαῖται καὶ πάλιν
ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ.

Καιρὸς εἶν' ἐνταῦθα νὰ διηγηθῶμεν, ὅποια ἐ-
πῆλθε τροπὴ τῆς κοινῆς γνώμης ἐν τῷ Ἡνω-
μένῳ Βασιλείῳ, ὅτε ἐγνώσθη ἡ σύλληψις τοῦ ἀ-
ληθοῦς κλέπτου τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, — κα-
λουμένου Ἰακώβου Στράνδ—γενομένη τὴν 17
Δεκεμβρίου ἐν Ἐδιμβούργῳ.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ Φιλέας Φόγ ἦτο κακοῦρ-
γος, καταδιωκόμενος ἐκ παντὸς τρόπου ὑπὸ τῆς
Ἀστυνομίας, ἥδη δὲ καθίστατο ἐντιμότερος εὐ-
πατρίδης, ἐκτελῶν μαθηματικῶς τὴν παράδο-
ξον αὐτοῦ περιοδεῖαν.

Ὅποῖον ἀποτέλεσμα, καὶ ὅποιος ὁ τῶν ἐφη-
μερίδων πάταγος! Πάντες οἱ ὑπὲρ ἢ κατὰ στοι-
χηματίσαντες, οἵτινες εἶχον ἤδη λησμονήσει
τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην, ἀνεφαίνοντο ἤδη ὡσεὶ διὰ
μαγείας, καὶ πᾶσαι αἱ παλαιαὶ συναλλαγαὶ ἀ-
πέκταν νέον κύρος. Πᾶσαι αἱ ὑποχρεώσεις ἀ-
νεβίου, καὶ, πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμεν, τὰ στοι-
χήματα ἐπανελήφθησαν μανιωδέστερον. Τὸ ὄ-
νομα τοῦ Φιλέα Φόγ εἶχε πάλιν ὑπερτίμησιν ἐν
τῇ ἀγορᾷ.

Οἱ ἐκ τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου πέντε
συνέταιροι τοῦ εὐπατρίδου διήγαγον τὰς τρεῖς
ἐκεῖνας ἡμέρας μετὰ τινος ἀνησυχίας βλέπον-
τες ἀναδύοντα ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα τὸν Φιλέαν Φόγ,
ὃν εἶχον λησμονήσει. Ποῦ ἄρα γε εὕρισκετο οὗ-
τος τὴν στιγμὴν ἐκείνην; Τὴν δεκάτην ἑβδόμην
Δεκεμβρίου, ἡμέραν τῆς συλλήψεως τοῦ Στράνδ,
εἶχον παρέλθει ἑβδομηκοντα ἕξ ἡμέραι ἀπὸ τῆς
ἀναχωρήσεως τοῦ Φόγ, καὶ οὐδεμία ἐν τούτοις
ὑπῆρχεν εἰδήσις περὶ αὐτοῦ. Εἶχεν ἀπολεσθῆ;
εἶχε παραιτηθῆ τῆς πάλης; ἢ ἐξήκολούθει τὴν
περιοδεῖαν του κατὰ τὸ συμπεφωνημένον δρομο-
λόγιον, καὶ τὸ Σάββατον τῆς 21 Δεκεμβρίου ἐ-
μελλε νὰ ἐπιφανῆ, ὡς ὁ θεὸς τῆς ἀκριβείας, εἰς
τὴν φλιάν τῆς αἰθούσης τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ
Συλλόγου;

Ἐν ἀπεριγράπτῳ ἀγωνίᾳ διεβίωσε κατὰ τὰς
τρεῖς ταύτας ἡμέρας ἅπας ἐκεῖνος ὁ κόσμος τῆς
ἀγγλικῆς κοινωνίας. Τηλεγραφήματα ἐστάλθησαν
εἰς Ἀσίαν καὶ Ἀμερικὴν, ζητοῦντα πληροφορίας
περὶ τοῦ Φιλέα Φόγ, ἀπόστολοι ἐξεπέμποντο νυ-
χθημερόν εἰς ἐπιτήρησιν τῆς οἰκίας τῆς Σέβιλ-
Ὶόου, . . . ἀλλ' οὐδὲν ἐγνώσθη. Ἡ ἀστυνομία
αὐτὴ δὲν ἐγνώριζε πλέον τί εἶχεν ἀπογίνειν ὁ

πράκτωρ Φίξ, ὅστις τοσοῦτον ἀτυχῶς εἶχε πα-
ρακολουθήσει ἕγνη πεπλανημένα. Πλὴν ταῦτα
πάντα δὲν ἐμπόδισαν νέα καὶ μείζονα ἐπι στοι-
χήματα. Ὁ Φιλέας Φόγ, δίκην ἵππου δρομῆως,
ἔφθανεν εἰς τὴν ἐσχάτην στροφὴν, καὶ δὲν ἐτι-
μᾶτο πλέον ἐκατόν, ἀλλ' εἴκοσι, δέκα, πέντε
μόνον· μόνος δὲ ὁ παραλυτικὸς λόρδος Ἀβερμαλ
ἐστοιχημάτιζεν ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς τὸ ἴσον.

Οὕτω τὴν ἑσπέραν τοῦ σαββάτου ὑπῆρχε πλη-
θος πυκνὸν ἐν τῇ Παίλ-Μαίλ καὶ ταῖς πλησίον
ὁδοῖς· ἤθελέ τις δὲ τὸ ὑπολάβει στίφος μεσιτῶν,
σταθμευόντων οὕτως εἰπεῖν περίξ τοῦ Ἀναμορ-
φωτικοῦ Συλλόγου. Ἡ συγκοινωνία εἶχε δια-
κοπῆ· ἔριδες καὶ φιλονεικίαι συνετάρασσον τοὺς
ὀμίλους, καὶ αἱ τρέχουσαι τιμαὶ τοῦ «Φιλέα
Φόγ» ἐξεφωνοῦντο μεγαλοφώνως, ὡς αἱ τῶν ἀγ-
γλικῶν χρεωγράφων. Οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες
μετὰ κόπου πολλοῦ κατῴρθουν νὰ συγκρατῶσι
τὸν ὄχλον, καθ' ὅσον δὲ προσήγγιζεν ἡ ὥρα τῆς
συμπεφωνημένης ἀφίξεως τοῦ Φόγ, ἡ συγκίνησις
ἠῆξανε κατὰ φοβεράς διαστάσεις.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην οἱ πέντε ἑταῖροι τοῦ εὐ-
πατρίδου εἶχον συνέλθει ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας
εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, καὶ
πάντες, οἱ δύο τραπεζίται, Ἰωάννης Σούλλιβαν
καὶ Σαμουήλ Φάλλεντιν, ὁ μηχανικὸς Ἀνδρέας
Σιτούαρτ, ὁ Γωτιέρος Ράλλφ, διαχειριστὴς τῆς ἀγ-
γλικῆς Τραπεζῆς, καὶ ὁ ζυθοποιὸς Θωμᾶς Φλά-
ναγαν, ἀνεμνον ἐναγωνίως.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὡρολόγιον τῆς μεγάλης
αἰθούσης ἔδειξε τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ εἰκοσιπέντε
λεπτά, ὁ Ἀνδρέας Σιτούαρτ ἐγερθεὶς εἶπε :

— Κύριε, ἐντὸς εἴκοσι λεπτῶν λήγει ἡ προ-
θεσμία, ἥτις συμφωνήθη μεταξύ ἡμῶν καὶ τοῦ
Φιλέα Φόγ.

— Τί ὥραν ἔφθασεν ἡ τελευταία ἀμαξοστοι-
χία τοῦ Λίβερπουλ, ἠρώτησεν ὁ Φλάναγαν.

— Εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ εἰκοσιτρία ἀπήντησεν ὁ
Ὶάλλφ, καὶ ἡ ἐπομένη φθάνει τὰ μεσάνυκτα καὶ
δέκα.

— Λοιπόν, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Σιτούαρτ, ἂν
ὁ Φιλέας Φόγ εἶχε φθάσει μετὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν
τῶν ἑπτὰ καὶ εἰκοσιτριῶν, θὰ ἦτον ἤδη ἐδῶ. Ἡμ-
ποροῦμεν λοιπόν νὰ θεωρήσωμεν τὸ στοιχήμεν
μας ὡς κερδημένον.

— Ἄς περιμείνωμεν, καὶ μὴ βιαζώμεθα, ἀπήν-
τησεν ὁ Σαμουήλ Φάλλεντιν. Ἡξέυρετε, ὅτι ὁ
φίλος μας εἶνε ὁ παραδοξότερος ἄνθρωπος τοῦ
κόσμου. Ἡ ἀκριβεία του εἶνε γνωστὴ· δὲν φθά-
νει ποτὲ γρηγορώτερα οὔτε ἀργότερα, καὶ διό-
λου δὲν ἤθελα ἐκπλαγῆ, ἂν τὸν ἐβλέπομεν ἔ-
ξαφνα νὰ φανῆ τὴν τελευταίαν στιγμὴν.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας Σιτούαρτ,
νευρικός ὡς πάντοτε, καὶ νὰ τὸν ἐβλεπα δὲν θὰ
τὸ ἐπίστευα.

— Τῇ ἀληθείᾳ, ὑπέλαβεν ὁ Φλάναγαν, τὸ
σχέδιον τοῦ Φόγ ἦτο παραφροσύνη. Ὅσον ἀκρι-

θής και ἂν ἦνε, δὲν θὰ κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ βραδύτητας ἀντιποδράστους, ἤρκει δὲ μία και μόνη βραδύτης δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν διὰ νὰ ματαιώσῃ τὸ ταξιδίδιον του.

— Ἐκτὸς τούτου, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Σούλλιβαν, μὴ λησιμονεῖτε, ὅτι οὐδεμίαν εἰδήσιν ἐλάβομεν περὶ τοῦ φιλοῦ μας, μολονότι παντοῦ ὑπάρχει τηλεγράφος.

— Ἔσπε, κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Σιτούαρτ, ἔχασεν δοιστικῶς. Ἐπειτα, γνωρίζετε ὅτι ἡ Κίνα, τὸ μόνον ἀτιμώλοιον διὰ τοῦ ὁποῖου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐγκαίρως εἰς Λίβερπουλ, ἔφθασε χθές. Ἰδοῦ δὲ ὁ κατάλογος τῶν ἐπιβατῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα τὸ ὄνομα τοῦ Φιλέα Φόγ δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἂν λοιπὸν παραδεχθῶμεν, ὅτι τοῦ ἦλθαν ὅλα εὐνοϊκά, πάλιν ὁ φίλος μας θὰ εἶνε τὸ πολὺ πολὺ εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ὑπολογίζω εἰς εἴκοσιν ἡμέρας τὴν καθυστέρησίν του, καὶ ὁ λόρδος Ἄθερμαλ θὰ χάσῃ καὶ αὐτὸς τὰς πέντε του χιλιάδας λίρας.

— Δὲν εἶνε ζήτημα, ἀπήντησεν ὁ Ράλφ, καὶ αὐριον παρουσιάζομεν εἰς τοὺς Βάριγγ τὴν ἐπιταγὴν τοῦ κ. Φόγ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὥρολόγιον τῆς αἰθούσης ἐσήμαεν ὅκτῳ καὶ τεσσαράκοντα λεπτά.

— Πέντε λεπτά ἀκόμη, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας Σιτούαρτ.

Οἱ πέντε ἑταῖροι ἐθεώρησαν ἀλλήλους, καὶ πρέπει τις νὰ παραδεχθῇ, ὅτι οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας των εἶχον κάπως ἐπιταχυνθῇ, διότι τέλος πάντων, καὶ διὰ χονδρῶν παίκτας, τὸ παιγνίδιον ἦτο πάλιν χονδρὸν. Δὲν ἤθελον ὅμως νὰ ἐκδηλώσωσι τὴν ταραχὴν των, καὶ ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ Φάλεντιν, ἐκάθισαν νὰ παίξωσι.

— Δὲν θὰ ἐδίδα τὰς τέσσαρας χιλιάδας λίρας, τὰς ὁποίας κερδιζῶ ἀπὸ τὸ στοιχημα, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας Σιτούαρτ καθήμενος, οὐδ' ἐάν μ' ἐδίδαν τρεῖς χιλιάδας ἑνεακοσίας ἑνενηντα ἑνέα!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ ὥρολόγιον ἐδείκνυεν ὅκτῳ καὶ τεσσαράκοντα δύο λεπτά.

Οἱ παῖκται ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν, ἀλλ' ἐκάστην στιγμὴν ἔστρεφον τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἐκκρεμές. Ὅσον δὲ βίβαιοι καὶ ἂν ἦσαν, δύναται τις νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι οὐδέποτε λεπτὰ τοῖς ἐφάνησαν τόσον βραδέως παρερχόμενα.

— Ὅκτῳ καὶ σαράντα τρία, εἶπεν ὁ Φλάναγαν, κόπτων τὰ χαρτῖα, ἅτινα προσέθετο αὐτῷ ὁ Ράλφ.

Στιγμὴ σιωπῆς ἐπέπληε τότε, καὶ βαθυτάτη ἡσυχία ἐπεκράτησεν ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ. Ἐξῶ ὅμως ἤκούετο ὁ θόρυβος τοῦ πλήθους, καὶ ὀξεῖαι πολλαίαι ὑπὸ αὐτὸν κραυγαί. Τὸ ἐκκρεμές τοῦ ὥρολογίου ἔληπτε τὰ δευτερόλεπτα μετὰ μαθηματικῆς ἀκριβείας, καὶ ἕκαστος τῶν παικτῶν ἠδύνατο νὰ τ' ἀριθμῇ.

— Ὅκτῳ καὶ σαράντα τέσσαρα! εἶπεν ὁ

Ἰωάννης Σούλλιβαν διὰ φωνῆς ἐλεγχούσης ἀκουσίαν συγκίνησιν.

Ἐν ἔτι λεπτὸν καὶ τὸ στοιχημα ἐκερδαίνετο. Ὁ Ἀνδρέας Σιτούαρτ καὶ οἱ ἑταῖροί του δὲν ἔπαιζον πλέον. Ἀφέντες τὰ χαρτῖα, ἠρίθμουσαν τὰ δευτερόλεπτα.

Εἰς τὸ τεσσαρακοστὸν δευτερόλεπτον. . . ἡσυχία! εἰς τὸ πεντηκοστὸν. . . ἡσυχία ἐπίσης.

Εἰς τὸ πεντηκοστὸν ὅμως πέμπτον ἠκούσθη ἔξω πάταγος κεραυνώδης, χειροκροτήσεις, ζητωκραυγαί, καὶ βλασφημίαι τινὲς μεταξὺ αὐτῶν, παρατεινόμεναι ἐν ἀδιακόπῃ θορύβῳ.

Οἱ παῖκται ἠγέθησαν.

Κατὰ τὸ πεντηκοστὸν δὲ καὶ ἑβδομον δευτερόλεπτον ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθη, καὶ πρὶν ἢ τὸ ἐκκρεμές κρούσῃ τὸ ἐξηκοστὸν δευτερόλεπτον, ἐφάνη ὁ Φιλέας Φόγ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ πλήθους ἑκμανοῦς, εἰσελάσαντος εἰς τὴν θύραν τοῦ συλλόγου, καὶ διὰ τῆς ἡσυχου φωνῆς του εἶπεν:

— Ἰδοῦ ἐγώ, κύριοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'.

Ἄποδεδεικνύεται, ὅτι ὁ Φιλέας Φόγ οὐδὲν ἄλλο ἐκέρδησε περιοδεύων τὴν γῆν, ἢ μόνον τὴν εὐτυχίαν.

Μάλιστα. Ἦτο ὁ Φιλέας Φόγ αὐτοπρόσωπος.

Ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὅτι τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ πέντε λεπτὰ τῆς ἑσπέρας, — ἦτοι εἰκοσιπέντε περίπου ὥρας μετὰ τὴν ἀφίξιν τῶν ὀδοιπόρων εἰς Λονδῖνον, ὁ Πονηρίδης εἶχεν ἐπιφορτισθῆ παρὰ τοῦ κυρίου του νὰ καλέσῃ τὸν αἰδεσιμώτατον Σαμουήλ, διὰ γάμον τινὰ μέλλοντα νὰ τελεσθῇ τὴν ἐπαύριον.

Ὁ Πονηρίδης ἀνεχώρησεν ἐνθουσιώδης, καὶ ταχεῖ τῷ ποδὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἱερέως, ὅστις δὲν εἶχεν ἔτι ἐπιστρέψει. Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ Πονηρίδης ἀνέμεινεν, ἀλλ' ἀνέμεινεν εἰκοσιν ὅλα λεπτὰ.

Τέλος τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ τριάκοντα πέντε λεπτὰ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως, ἀλλ' ἐξῆλθεν ἄλλος ἐξ ἄλλου: ἄτακτον ἔχων τὴν κόμην, ἀσκεπής, τρέχων ἑκμανῶς ὡς οὐδέποτε ἔπρεξεν ἄνθρωπος, ἀνατρέπων τοὺς διαβάτας καὶ ἀναπηδῶν ὡς βόμβη ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων.

Ἐντὸς τριῶν λεπτῶν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Σέβιλ-Ρόου, καὶ ἐνέσκηπτε πνευστιῶν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. Φόγ.

Ἀδύνατον τοῦ ἦτο ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κ. Φόγ.

— Αὐθῆντα. . . ἐψιθύρισεν ὁ Πονηρίδης, γάμος

. . . ἀδύνατον. . .

— Ἀδύνατον;

— Ἀδύνατον. . . αὐριον.

— Διατί;

— Διότι αὐριον. . . εἶνε κυριακή.

— Δευτέρα, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ!

— Ὅχι. . . σήμερον. . . σάββατον.

— Σάββατον; ἀδύνατον!

— Σάββατον, σάββατον! ἀνέκραζεν ὁ Πονηρίδης. Ἐπατήθητε μίαν ἡμέραν. Ἐφθάσαμεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας προτύτερα. . . ἀλλὰ δὲν μᾶς μένουν παρὰ δέκα μόνον λεπτά.

Καὶ ταῦτα λέγων ἔδραζε τὸν κύριόν του ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸν ἔσυρεν ἐξω ἀκατασχέτως. Ὁ δὲ Φόγ, ἀναρπαγίς οὕτω, πρὶν ἢ σκεφθῆ, κατέλιπε τὸ δωμάτιόν του, τὸν οἶκόν του, ἐπήδησεν ἐντὸς ἀμάξης, ὑπεσχέθη ἑκατὸν λίρας εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, καὶ ἀφοῦ κατεπάτησε καθ' ὁδὸν δύο σκύλους καὶ συνεκρούσθη πρὸς πέντε ἀμάξας, ἔφθασεν εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σὺλλογον.

Τὸ ὥρολόγιον ἐδείκνυεν ὀκτῶ καὶ τεσσαράκοντα πέντε, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Φόγ, περιοδεύσας τὴν γῆν ἐντὸς ὀγδοήκοντα ἡμερῶν, καὶ κερδαίων εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν!

Πῶς ὅμως ὁ τοσοῦτον ἀκριβῆς καὶ μικρολόγος ἐκεῖνος ἄθροωπος ἐπλανήθη κατὰ μίαν ἡμέραν; Πῶς ἐνόμιζε, ὅτι ἦτο ἡ 21 τοῦ Δεκεμβρίου κατὰ τὴν εἰς Λονδίνον ἀπόβασίν του, ἐνῶ ἦτο ἡ 20 μόνον, δηλαδή ἡ ἐβδομηκοστὴ ἐνάτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του;

Ἴδου ὁ ἀπλοῦστατος λόγος τῆς πλάνης ταύτης.

Ὁ Φιλίας Φόγ εἶχε, χωρὶς γὰρ τὸ ἐννοήσῃ, κερδίσει μίαν ἡμέραν τῆς προθεσμίας του, μόνον καὶ μόνον διότι εἶχε διευθυνθῆ πρὸς ἀνατολὰς, ὡς θὰ τὴν ἔχανε τῶναντίον ἂν εἶχε διευθυνθῆ πρὸς δυσμὰς. Βαδίζων πρὸς ἀνατολὰς, ἐβάδιζεν ἐναντίον τῆς πορείας τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπομένως αἱ ἡμέραι ἐμικρύνοντο δι' αὐτὸν κατὰ τέσσαρα λεπτά διὰ πᾶσαν μοῖραν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιφέρεια τῆς γῆς ἔχει τριακοσίας ἐξήκοντα μοῖρας, αἱ μοῖραι αὗται πολλαπλασιαζόμεναι ἐπὶ τέσσαρα δίδουσιν ἀκριβῶς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, δηλ. τὴν ἀνεπαισθῆτως κερδηθεῖσαν ἡμέραν. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἐνῶ ὁ Φιλίας Φόγ, βαίνων πρὸς ἀνατολὰς, ἔβλεπε τὸν ἥλιον διερχόμενον διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ ὀγδοηκοντάκις, οἱ ἐν Λονδίῳ ἀπομειναντες ἐταῖροι ἔβλεπον αὐτὸν ἐβδομηκοντα μόνον καὶ ἐννέα φορές. Διὰ τοῦτο δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἥτις ἦτο σάββατον καὶ οὐχὶ κυριακὴ, ὡς ἐνόμιζεν ὁ κ. Φόγ, ἀνέμενον αὐτὸν αὐτοὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σὺλλόγου.

Τοῦτο θὰ κατεδείκνυεν ἀμέσως τὸ περιόφημον τοῦ Πονηρίδου ὥρολόγιον, ὅπερ εἶχε φιλάξει πάντοτε τὴν ὥραν τοῦ Λονδίνου, ἂν ἐπ' αὐτοῦ ἐσημειοῦντο οὐ μόνον αἱ ὥραι καὶ τὰ λεπτά ἀλλὰ καὶ αἱ ἡμέραι συγχρόνως.

Ὁ Φιλίας Φόγ ἐκέρδησε τὰς εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε δαπανῆσει καθ' ὁδὸν δεκαεννέα περίπου χιλιάδας, τὸ χρηματικὸν του ὄφελος ἦτο πάντῃ ἀσήμαντον. Οὐχ ἦττον, ὡς εἶπομεν, ὁ παράδοξος εὐπατρίδης δὲν εἶχεν ἐπιδιώξει διὰ τοῦ στοιχήματος χρήματα ἀλλὰ ἀγῶνας. Διένειμε μάλιστα τὰς ἀπολειφθείσας αὐτῷ χιλίας λίρας μεταξὺ τοῦ Πονηρίδου καὶ

τοῦ Φίξ, καθ' οὗ δὲν ἐμνησικακεῖ πλέον. Διὰ τὴν τάξιν ὅμως, ἐκράτησεν ἐκ τοῦ μισθοῦ τοῦ ὑπηρέτου του τὴν ἀξίαν τῶν χιλίων ἐνεακοσίων εἰκοσι ὥρων φωταερίου, αἵτινες εἶχον δαπανηθῆ ἐξ ἀπροσεξίας του.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ κ. Φόγ, ἀπαθῆς καὶ φλεγματικὸς ὡς πάντοτε, ἔλεγεν εἰς τὴν κ. Ἰουδά.

— Ὁ γάμος αὐτὸς σᾶς εἶνε πάντοτε ἀρεστός, κυρία;

— Κύριε Φόγ, ἀπήντησεν ἡ κ. Ἰουδά, ἐγὼ πρέπει νὰ σᾶς ἀποτείνω αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Ἦσθε κατεστραμμένοι καὶ τὴν εἰσοδήματα πλούσιος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἡ περιουσία αὐτὴ σᾶς ἀνήκει. Ἄν δὲν εἴχετε τὴν ἰδέαν αὐτοῦ τοῦ γάμου, ὁ ὑπηρέτης μου δὲν θὰ μετέβαινε εἰς τοῦ ἱερέως, κ' ἐγὼ δὲν θὰ ἐμάνθανα τὴν πλάνην μου.

— Φίλτατε Φόγ! . . εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἀγαπητὴ Ἰουδά! ἀπήντησεν ὁ Φιλίας Φόγ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ γάμος ἐγένετο μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας, καὶ ὅτι ὁ Πονηρίδης, ἀκτινοβολῶν καὶ λάμπων, παρόστη ὡς παράνυμφος τῆς νεαρᾶς γυναικός. Αὐτὸς τὴν εἶχε σώσει, καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆ τῷ ὤφειλετο.

Τὴν ἐπαύριον, ὅμως, ἅμα τῇ αὐγῇ, ὁ Πονηρίδης ἔκρουε παταγωδῶς εἰς τὴν θύραν τοῦ κυρίου του. Ἡ θύρα ἤνοιχθη, καὶ ὁ ἀπαθῆς εὐπατρίδης ἐπιφανεῖς ἠρώτησε:

— Τί τρέχει; Πονηρίδη;

— Τί τρέχει, αὐθέντα; Τρέχει, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἔμαθα . .

— Τί πράγμα;

— Ὅτι ἠμπορούσαμεν νὰ κάμωμεν τὸν γῦρον τοῦ κόσμου εἰς ἐβδομηκοντα ὀκτῶ ἡμέρας μόνον.

— Βέβαια, ἀπήντησεν ὁ κ. Φόγ, χωρὶς νὰ περάσωμεν τὰς Ἰνδίας· ἀλλ' ἂν δὲν ἐπερνούσαμεν τὰς Ἰνδίας δὲν θὰ ἐσώζαμεν τὴν κ. Ἰουδά, δὲν θὰ ἦτο σήμερον σύζυγός μου, καὶ . .

Καὶ ὁ κ. Φόγ ἐκλείσεν ἡρέμα τὴν θύραν.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Φιλίας Φόγ ἐκέρδησε τὸ στοίχημά του, περιελθὼν τὴν γῆν ἐντὸς ὀγδοήκοντα ἡμερῶν, καὶ μεταχειρισθεὶς πρὸς τοῦτο πᾶν μέσον μεταγωγικόν, ἀτμοκίνητα, σιδηροδρόμους, ἀμάξας, θηλαμηγούς, ἐμπορικὰ σκάφη, ἔκκλητρα καὶ ἐλέφαντας. Ὁ ἰδιότροπος ἄγγλος ἀνέπτυξε κατὰ τὴν περιοδείαν ταύτην τὰς θαυμασίας αὐτοῦ ἀρετάς, ἀπάθειαν καὶ ἀκριβειαν· τί ὅμως ἐκέρδησεν ἐκ τῆς μετατοπίσεως ταύτης; τί ἀπεκόμισεν ἐκ τῆς περιοδείας του;

Τίποτε, ἴσως θὰ εἶπη τις. Ἔστω τίποτε ἄλλο, . . εἰμὴ χαριτόβρυτον γυναῖκα, ἥτις, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται τοῦτο ἀπίθανον, κατέστησεν αὐτὸν εὐδαιμονέστατον.

Καὶ δι' ὀλιγώτερον ἂρά γε δὲν θὰ ἤξιζε νὰ ἐπιχειρήσῃ τις τὴν Περιόδον τῆς Γῆς;

Προθέμως δημοσιεύομεν τὸν κατωτέρω πίνακα σταντά ἡμῶν μετὰ τῆς ἐπομένης ἀνωτύμου ἐπιστολῆς. «**Ἡ Ἔστια** πολλάκις ἤγειρε τὴν φωνήν της ὑπὲρ τῆς οφειλομένης προστασίας εἰς τὰ πτηνὰ καὶ ἄλλα ὠφέλιμα ζῶα, ἅτινα καταδιώκονται καὶ ἀφανίζονται ὑπὸ τῶν ἀμαθῶν χωρικῶν, μάλιστα δὲ ὑπὸ τῶν παιδίων ἕνεκα ἀνοήτων προλήψεων. Ἐδημοσίευσεν δὲ ἄλλοτε καὶ τὴν πρὸς νομάρχου τοῦ κράτους ἐγκύκλιον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὑπουργοῦ τῆς Γαλλίας κ. Βαδιδιχτῶν πρὸς περιστολὴν τοῦ ἀφανισμοῦ τῶν πτηνῶν ἐπιβάλλουσαν αὐστηρὰς ποινὰς εἰς τοὺς ὅπως δὴποτε ἐνοχλοῦντας ἢ ἐξολοθρευόντας αὐτά.¹ Ἀποστέλλον δ' ἡμῶν σήμερον τὸν ἐπόμενον πίνακα ὁσσοὶς ἐντολῆ τοῦ ἐπὶ τῆς Γεωργίας ὑπουργείου τῆς Γαλλίας ὑπάρχει ἀνηρηθῆμένος ἐν Γαλλίᾳ καθ' ἅπαντα τὰ

ὄσα αὐτῆς, εὐχομαι ὅπως αἱ ἐπαρχιακαὶ ἡμῶν ἐφημερίδες δημοσιεύσωσι στερεοτύπως τὸν σωτήριον τοῦτο² πίνακα, οἱ δὲ ἀρμόδιοι μεριμνήσωσι περὶ τῆς ἀναρτήσεως αὐτοῦ ἐν ἅπασιν τοῖς δημαρχείοις καὶ τοῖς δημοτικοῖς τοῦ κράτους σχολείοις, ὅπως διασκεδασθῶσι καὶ αἱ παρ' ἡμῶν ἀπαντῶσαι τοιαῦται δλιθῆραι προλήψεις. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου ἀφῆρσα τὴν μηλολόνην (hanneton), τὸν θανάσιμον τοῦτον ἐχθρὸν τοῦ γεωπόνου, διότι, καθὰ μὲ διαβεβαίωσεν ὁ βαθὺς ἐπιστήμων κ. Θ. δὲ Χελδράιχ, ἐν Ἑλλάδι δὲν ἀπαντᾷ τόσον ἀφθονος. Τὸ ἔντομον τοῦτο τοσαύτας ζημίας προξενεῖ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ, ὥστε ἐν τέλει τοῦ ἀναφερομένου πίνακος περιέχεται ἡ ἐπομένη δῆλωσις: «Ἐκαστον παιδίον θὰ λαμβάνῃ ἀνὰ 25 λεπτά διὰ 500 κεφαλὰς μηλολόνην (hannetons) ἃς θὰ φέρῃ εἰς ἀγοφύλακα.***» Σ. τ. Δ.

Ἡ τήρησις τῶν ἐν τῷ πίνακι τούτῳ διατάξεων ἀνατίθεται εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν χρηστότητα τῶν πολιτῶν.

Πτηνὰ.

Ἐκατομμυρίων ζῆμιαν προξενούσι κατ' ἔτος τὰ διάφορα ἔντομα. Μόνος δὲ ἐχθρὸς αὐτῶν ἱκανὸς νὰ τα καταστρέψῃ νικηφόρος εἶνε τὰ πτηνὰ. Τὰ πτηνὰ μετὰ θαυμασίας δεξιότητος καθαρίζουσι τὰ δένδρα καὶ τὰ σώζουσιν ἀπὸ τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν προξενούσιν εἰς αὐτὰ αἱ κάμπαι. Εἶνε μέγιστος βοήθος καὶ εὐεργέτης τοῦ γεωπόνου.

ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ ΤΑΣ ΦΩΛΕΑΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ, ΜΗ.

¹ Ἀκανθόχοιρος (σκιντζόχοιρος).

Ὁ ἀκανθόχοιρος τρώγει τοὺς ποντικούς καὶ ἄλλα τοιαῦτα μικρὰ τρωκτικὰ ζῶα, τοὺς γυνουκούς κοχλίας (γυμνοσαλιάγρους), τοὺς λευκοὺς σκώληκας τοῦ χύματος, ζῶα ἐπιβλαβέστατα εἰς τὴν γεωργίαν.

ΜΗ ΦΟΝΕΥΕΤΕ ΑΚΑΝΘΟΧΟΙΡΟΝ, ΜΗ.

Φρύνος (κούδακας).

Ὁ φρύνος εἶνε βοήθος τοῦ γεωπόνου ἐξολοθρευῶν 20—30 ἔντομα τὴν ὥραν.

ΜΗ ΦΟΝΕΥΕΤΕ ΦΡΥΝΟΝ, ΜΗ.

² Ἀσπάλαξ (τυφλοπόντικος)

Ὁ ἀσπάλαξ ἀφανίζει τοὺς λευκοὺς σκώληκας τοῦ χύματος καὶ πολλὰ ἄλλα ἔντομα ἐπιβλαβῆ εἰς τὴν γεωργίαν. Οὐδὲ ἕχνος φυτοῦ εὐρέθη ποτὲ ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ ἀσπάλακος, ὥστε οὗτος μάλλον ὠφελεῖ ἢ βλάπτει.

ΜΗ ΦΟΝΕΥΕΤΕ ΑΣΠΑΛΑΚΑ, ΜΗ.

Ἡ Πενθερά Παρα τοῖς Διαφοροῖς Λαοῖς

Εἶναι θαυμαστὴ ἡ ὁμοφωνία, μεθ' ἧς αἱ παροιμίαι ὅλων τῶν λαῶν τοῦ κόσμου ὁμιλοῦσι περὶ τῆς πενθερᾶς ἄγρια, βάρβαρα καὶ πεπολιτισμένα ἔθνη θεωροῦσι κακὸν τι χρῆμα τὴν πενθεράν, τὰς δὲ σχέσεις αὐτῆς μετὰ τῆς νύμφης, ἐν γένει δὲ τῶν πενθερικῶν μετὰ τῶν γαμβρῶν, τοσοῦτον χαλαράς, ὥστε παρὰ πλείστοις λαοῖς τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, πᾶσα πρὸς ἀλλήλους συνάφεια ἀπαγορεύεται.

Ὁ καθ' ἡμᾶς ἑλληνικὸς λαὸς κέκτηται ἀφθονίαν τοιούτων χαρακτηριστικῶν παροιμιῶν, ἐξ

1. Ἰδ. Ἐστίας τόμ. Α' σελ. 208 καὶ 316. Β', 587, Δ', 783 καὶ 816. Ε', 234.

ὧν σταχυολογοῦμεν τὰς ἐπομένας: «Ὅσαις πράσιναις φοράδαις, τόσαις καλαῖς πεθεράδες.» «Πεθερά καμπάνια ἔχει, κι' ἀντραδέλφη καμπανέλλια.» «Πῶς ἦταν νύφη ἡ πεθερὰ δέν το θυμάται πλέον,» παροιμία καὶ παρ' ἄλλοις λαοῖς κοινή, ὁμοία δὲ τῇ λατινικῇ: «Non vult scire ocrus quod fuit ipsa nurus.» Ἐν ταῖς ἑλληνικαῖς παροιμίαις ἀπαντῶσι προσέτι καὶ ἀμοιβαῖαι λοιδορίαι μεταξὺ νύμφης καὶ πενθερᾶς. «Πεθερὰ, κρομμύδι σάπιο, κάθε δαγκανιὰ καὶ δάκρυ.» «Νύφη μου, πασαλειμμένη, ποῖς ἔμπορεῖ νὰ σ' ἀπομένῃ.» «Ὅλα τὰ στραβὰ καρβέλια ἡ νύφη μας τὰ κάνει!» ἢ «Ποῖς κάνει τὰ στραβὰ ψωμιά; Ὅλα ἡ νύφη μας!» καὶ οὕτω καθε-